

Un voiaj spre Lilliput

Capitolul 1 Cum am ajuns în Lilliput

Stata avea ceva pământ în nordul Angliei, dar nu cine știe ce, plus că eram cinci frați, eu fiind mezinul. M-am lăsat de școală la șaptesprezece ani, fiindcă tata nu mai avea bani să-mi plătească. M-am îmbarcat pe vasul „Antilopa”, care naviga spre Mările Sudului, sub comanda căpitanului Pritchard. Am ridicat ancora în mai 1700, cu destinația Bristol. În prima parte a călătoriei, n-am avut probleme.

*

N-am stat să aștern pe hârtie toate câte mi s-au întâmplat pe apă. Ajunge să vă spun că, în drum spre Indiile de Vest, un vânt puternic ne-a deviat direcția și am ajuns la nord de ținutul lui Van Diemen. Între timp, doisprezece dintre oameni muriseră din cauza muncii grele și a mâncării proaste, și nici ceilalți nu erau prea zdraveni. Într-o dimineață, ploua așa de tare că abia se vedea, totuși unul dintre marinari a zărit o stâncă în apropierea corabiei. Vântul sufla cu atâta putere că am fost mânați într-acolo și s-a făcut o gaură mare în fundul vasului. Șase dintre noi am coborât o barcă la apă, dar eram epuizați, așa că n-a trecut mult și vântul a răsturnat-o.

Nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți, dar bănuiesc că s-au prăpădit cu toții. Eu am fost dus de vânt și apă. N-aș putea spune încotro am fost purtat, nici cât de departe am ajuns.

*

A Journey to Lilliput

Chapter 1 I arrive to Lilliput

My father had some land in the north of England, but it was not very much; besides, I was the youngest of five brothers. I left school when I was seventeen years old, because my father could not afford it any longer. I then went on the ship *Antelope*, which was sailing under Captain Pritchard for the South Seas. We set out from Bristol in May, 1700. For the first part of journey, we had an easy time.

*

I will not put down everything that happened to us while on water. Suffice it to say that, on our way to the East Indies, a great wind carried us the wrong way so that we came to the north of Van Diemen's Land. Twelve of our men had died from the hard work and bad food, and of the rest none was very strong. One morning, it was raining so heavily that we could not see well, yet one of the men saw a rock very close to the ship. The wind was so strong that we were driven on it, and a great hole was made in the bottom of the ship. Six of us got a boat into the sea. But we were not strong enough, so the wind soon turned it over.

I do not know what happened to the others, but I believe that they were all lost. I myself was carried by the wind and water. I do not know which way I went – or how far.

*

Într-un târziu, m-am convins că aveam să mor. Mi-am pus însă picioarele pe pământ și am văzut că puteau să mă susțină. Între timp, vântul se mai potolise. Am mers mai mult de un kilometru până am dat de uscat. Era trecut de șapte. Am mai făcut vreo jumătate de kilometru, dar nu se zăreau case sau oameni, ori poate eram eu prea istovit și nu le vedeam. M-am lungit pe iarbă, care era scurtă și catifelată, și am căzut într-un somn adânc, cum nu mi se mai întâmplase.

*

Cred c-am dormit vreo nouă ceasuri. M-am trezit când se lumina de ziuă. Eram întins pe spate. Am încercat să mă ridic, dar nu mă puteam mișca. Apoi am văzut că aveam mâinile și picioarele legate cu funii și prionite de pământ. Părul, pe care-l purtam lung, era fixat tot așa. Mii de sfori fuseseră trecute peste trupul meu, ca să nu mă pot mișca. Tot ce puteam face era să stau pe spate și să mă uit la cer.

Soarele începuse să strălucească și mă dureau ochii. Auzeam zgomote de jur-împrejur, dar nu vedeam nimic. La scurt timp, am simțit o vietate mișcându-mi-se pe un picior. După asta, a trecut pe corp și a ajuns la față. Coborându-mi privirile cât am putut, am văzut un omuleț. Abia dacă avea cinsprezece centimetri înălțime. După îmbrăcăminte, părea să fie soldat. După el, s-au suit pe mine alți patruzeci de omuleți.

*

De uimit ce eram, am scos un țipăt. Însăpăimântați, au luat-o la fugă cu toții și (cum aveam să aflu mai târziu) unii s-au rănit când au sărit de pe mine pe pământ. S-au întors repede. Unul, mai curajos decât ceilalți, s-a apropiat așa de tare încât a reușit să-mi vadă chipul. A ridicat mâinile, s-a uitat în sus și a strigat cu glas foarte limpede: „Hekinah degul”. Ceilalți l-au întrebat „Hekinah? Degul hekinah!” La vremea aceea nu știam ce înseamnă vorbele lor.

Am tras tare și am izbutit să-mi eliberez un braț. Mi-am ridicat și capul. M-a durut rău, pentru că mi-am smuls multe fire de păr. Am întins mâna să înhaț câțiva omuleți, dar au fugit

At last I was sure that I was going to die. But I put my feet down, and saw that I could stand. By this time the wind was weaker. I walked more than a kilometre before I got to dry land. It was after seven at night. I went on about half a kilometre, but I could not see any houses or people – or perhaps I was too tired to see them. Then I lay down on the grass, which was very short and soft, and fell into the deepest sleep that I ever had in my life.

*

I must have slept for about nine hours. When I awoke it was daylight. I was lying on my back. I tried to stand up, but I could not move! Then I found that my arms and feet were held down to the ground with strings. My hair, which was long, was held down in the same way. Thousand of strings had been passed across my body, so that I could not move. I could only lie there on my back and look up at the sky.

The sun was shining, and the light hurt my eyes. I heard noise all around me, but I could see nothing. In a little time I felt something alive moving on my foot. Then it came over my body and up to my face. Turning my eyes down as much as I could, I saw a man. He was less than fifteen centimeters high. By his dress he seemed to be a soldier. Then forty more little men like him followed.

*

So surprised was I, that I gave a cry. Then all ran back in great fear, and (as I was told later) some of them were hurt in jumping down from my side on the ground. They soon came back, and one, braver than the rest, came so far that he could see my face. He threw up his hands and raised his eyes and cried out in a very clear voice, "*Hekinah degul.*" And the others answered, "*Hekinah? Degul hekinah!*" At the time, I did not know what they meant.

After pulling very hard I got one arm up from the ground. I also raised my head; it hurt a lot, because many of the hairs were pulled out. I put out my hand to catch some of the little men, but they ran away

înainte să-i prind. Am auzit un zgomot și am simțit în palmă o pișcătură, ca și cum m-ar fi înțepat o mie de ace. Mi-am dat seama că trăgeau în mine. Cele mai multe dintre săgețile acelea micuțe s-au oprit în haine și nu mi-au făcut rău, dar câteva au fost trase în aer și mi-au venit pe față. M-a durut îngrozitor. Mă temeam să nu-mi rănească ochii, așa că i-am acoperit cu palmele.

M-am gândit că cel mai înțelept era să stau liniștit până se înnopta, când puteam să-mi eliberez cu ușurință restul corpului. Îmi spuneam că nu aveam de ce să mă tem de ei, dacă erau toți la fel de mici ca aceia pe care îi văzusem.

Lucrurile s-au petrecut însă cu totul altfel. Când au văzut că m-am liniștit, omuleții n-au mai tras în mine, dar mi-am dat seama, după zgomot, că se înmulțiseră.

Nu peste mult timp, am auzit un sunet, de undeva de lângă ureche. Mi-am răsucit puțin capul și am văzut că omuleții construiau o masă din lemn, destul de lată cât să încapă pe ea patru dintre ei și înaltă de patruzeci și cinci de centimetri. Când au terminat-o, patru omuleți s-au urcat pe ea. Unul dintre ei era mai bătrân și mai robust decât ceilalți trei. Purta o haină frumoasă, pe care i-o ținea ridicată un băiețel aflat în spatele lui. Omulețul strigă: „Langro dehul san”.

*

Patruzeci de omuleți au venit și au tăiat imediat sforile care-mi fixau partea cealaltă a capului, așa că am putut să mă succesc și să-i văd mai bine pe omuleții de pe masă. Cel în haină lungă a început atunci să vorbească. Vorbea foarte bine, gesticulând în stânga și-n dreapta, ca să se facă înțeles. A vorbit mult. Sigur că nu știam cuvintele, dar din gesturile și din glasul lui am bănuit că vroia să-mi spună că n-or să-mi facă niciun rău dacă ascult de poruncile lor, dar că mă omoară dacă încerc să mă eliberez. Am ridicat mâna și mi-am înălțat privirea spre cer, ca să-i arăt că am înțeles ce vrea și o să stau liniștit. Apoi mi-am dus mâna la gură,

before I could catch them. Then I heard a noise, and felt a pricking in my hand like that of a thousand needles, and I realized that they were shooting at me. Many of the little arrows went into my clothes and did not hurt me, but others were shot up into the air and came down on my face. They gave me great pain. I was afraid for my eyes, so I put my hand over my face.

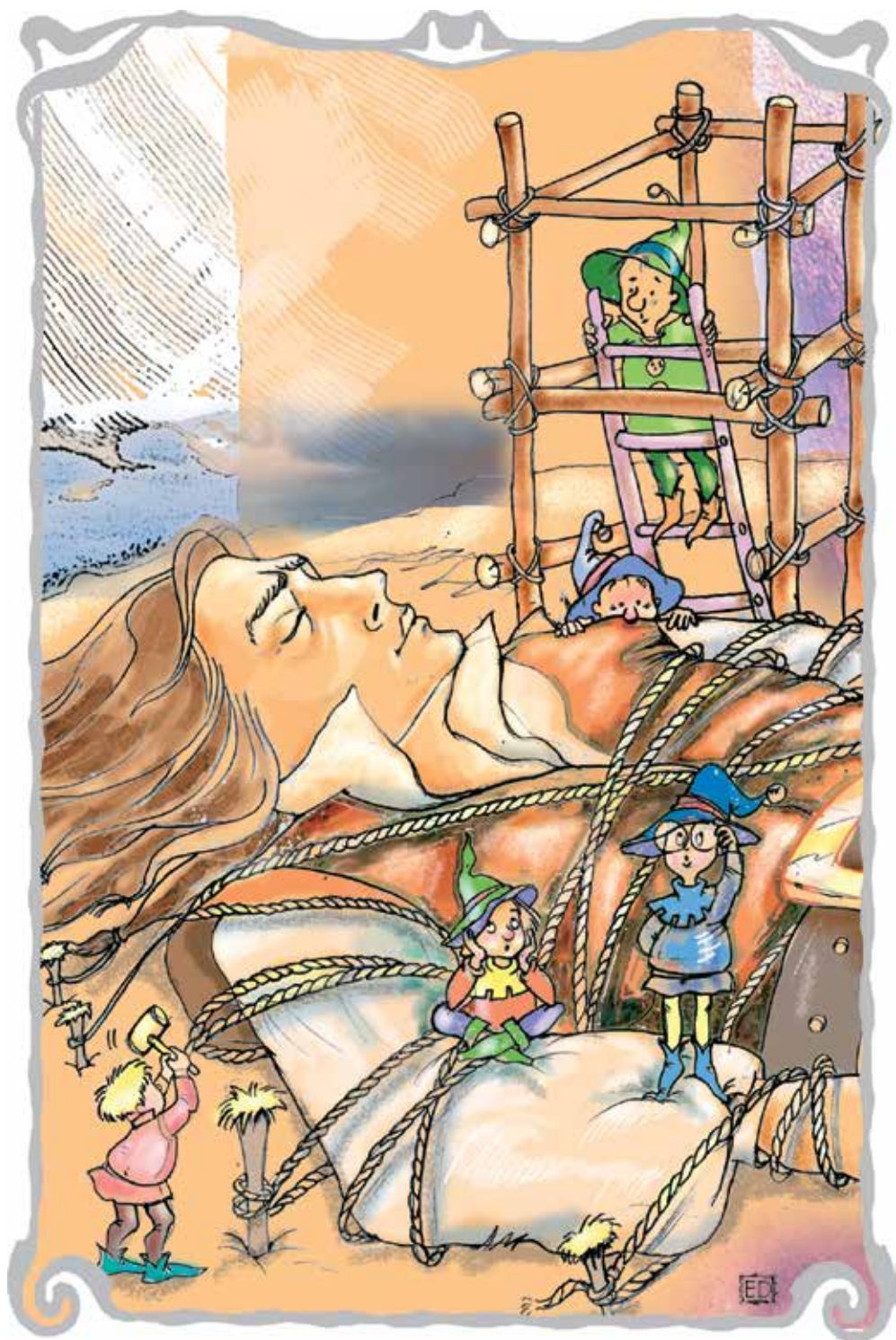
I thought that the wisest thing to do was to lie quiet till night, when I could quickly set free the rest of my body. I told myself that I had no cause to be afraid of the people, if they were no larger than those that I had seen.

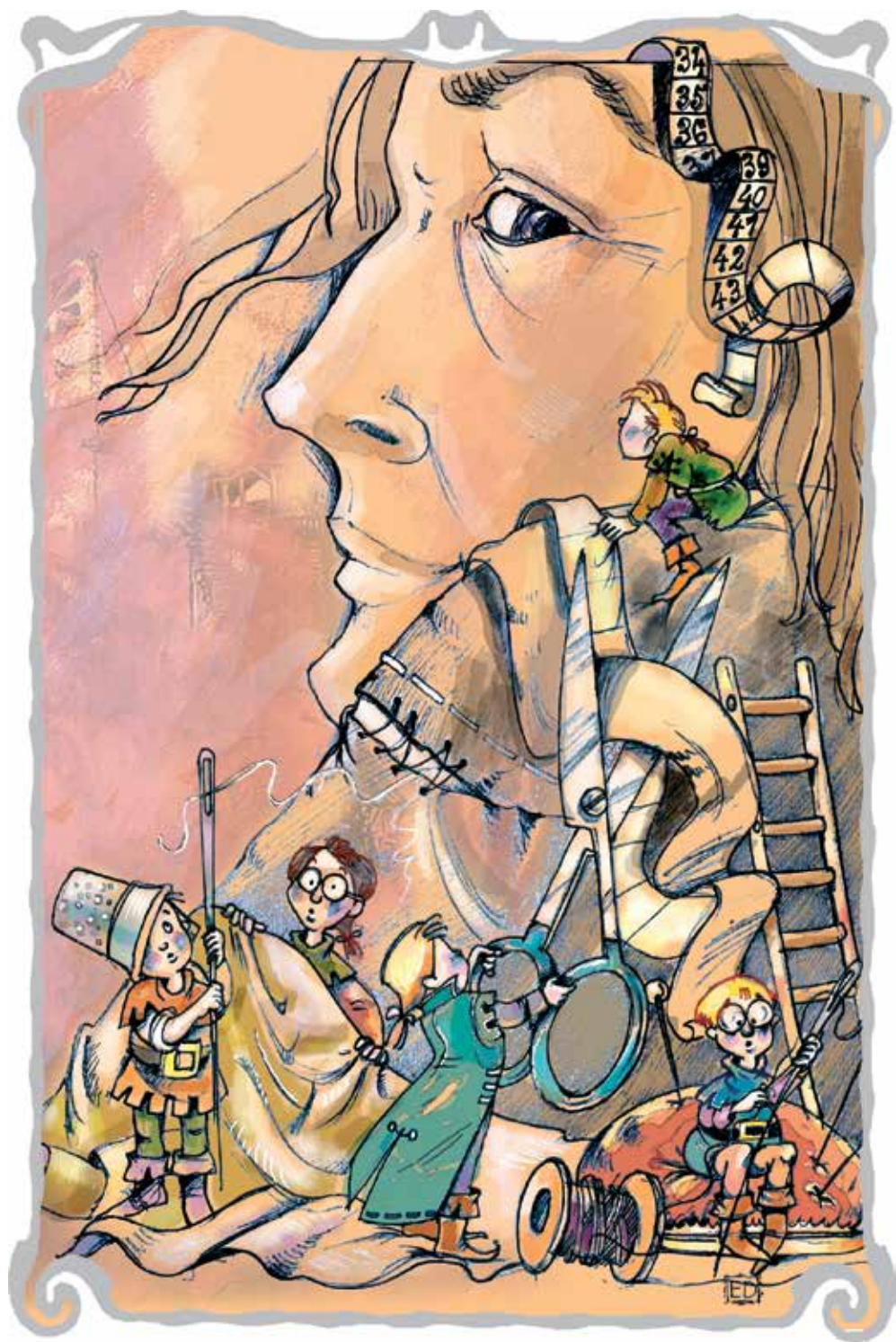
But things happened in a different way. When the people saw that I was quiet, they stopped shooting at me, but by the noise I knew that their number had become greater.

Soon I heard a sound, near my ear. Turning my head a little I saw that some men were building a wooden table, large enough for four of the little people to stand upon, and about forty-five centimeters high. When the table was ready, four of the little people got up on it. One of them was older and rather larger than the other three. He was wearing a beautiful coat which was held up from the ground by a little boy who stood behind him. He called out, "*Langro dehul san.*"

*

At once forty of the people came and cut the strings which held the other side of my head, so that I could turn it and see the people on the table better. Then the man with the long coat began to speak. He spoke very well, moving his hands this way and that so as to show his meaning. He spoke for a long time. Of course, I did not know the words, but from his hands and from his voice I thought that he was telling me that they would not hurt me if I did as I was ordered, but that they would kill me if tried to get free. I raised my hand and turned up my eyes to the sky to show that I understood what he meant and that I would stay quiet. I also put my hand to my mouth,

semn că mi-era foame. Ultima oară mâncasem cu câteva ceasuri înainte să plec de pe corabie.

*

Părea c-a înțeles ce vreau. A dat niște ordine. Imediat, o sută de omuleți s-au urcat pe mine și au pornit către gură, cărând mâncare. Proviziile fuseseră trimise de către rege, de îndată ce aflase despre mine. Nu știam ce alimente erau acelea. Erau mici cât un șoricel. M-am gândit că or fi vaci gătite întregi. Mi-au dat și găini, de mărimea unui bob de fasole. Înghițeam câte două-trei pâini odată. Cât am mâncat, omuleții au tot scos strigăte de uimire, văzând cât de repede și de mult înfulec.

După ce am mâncat, le-am arătat prin semne că vroiam să beau. A apărut imediat o puzderie de omuleți cu un vas mare plin cu lapte, pe care mi l-au turnat în gură. Am mai cerut unul și mi-au dat. Când l-am cerut pe al treilea însă, mi-au arătat că nu mai aveau. Băusem tot laptele din țară. Erau așa de încântați văzând ce mult mănânc și beau, încât dansau pe trupul și pe brațele mele, strigând „Hekinah degul!”

*

Când am terminat de mâncat, a venit la mine un personaj de vază, cu o scrisoare de la rege. Îl însoțeau mai mulți curteni, în haine foarte frumoase. Se urcă pe fața mea și-mi apropie scrisoarea de ochi. A spus ceva, arătând de mai multe ori spre nord-vest. Aveam să aflu mai târziu că arăta spre orașul lor, situat cam la un kilometru de acolo. Din câte am înțeles, vroia să-mi spună că regele poruncise să fiu transportat în oraș.

I-am răspuns în vorbe puține și i-am arătat prin gesturi că vroiam să mă elibereze. A priceput, dar a scuturat din cap, ca și când ar fi zis „Nu, trebuie să te ducem noi”. Mi-a făcut semne că or să-mi dea mâncare și băutură și n-or să-mi facă nici un rău. Văzând cât sunt de mulți și amintindu-mi durerea de la săgeți, le-am dat de înțeles că-i las să facă așa cum vor. Personajul a plecat, foarte încântat de el însuși.

showing that I was hungry. I had had nothing to eat for some hours before I left the ship.

*

He seemed to know what I wanted. He gave some orders. Immediately a hundred men climbed up on to my body and marched up to my mouth, carrying food. These things had been sent there by the king when he first heard about me. I did not know what the food was. There were things not larger than mice; I thought perhaps they were cows cooked whole. There were also hens no bigger than a bean. I ate the loaves of bread two or three at a time. As I ate there were cries of surprise from the people because I could eat so quickly and so much.

After I had eaten I showed them that I wanted to drink. Then a great many men came carrying a great pot of milk which they poured into my mouth. I asked for another, and they gave it to me. But, when I called for a third, they showed me that they had no more. I had drunk all the milk in the country. So pleased were they at the sight of my eating and drinking that they danced upon my body and my arms crying out, "*Hekinah degul!*"

*

When I finished eating, there came to me a very great person with a letter from the king. He was followed by many servants dressed in very fine clothes. He walked up to my face and held out his letter close to my eyes. Then he spoke for a while, and several times pointed to the north-west. As I found later, he was pointing to their city, which was about a kilometre away. He seemed to be saying that the king had ordered that I must be carried to the city.

I answered in a few words, and I showed with my hand that I wanted to be set free. He knew what I meant, but he shook his head as if saying, "No, you must be carried". But he showed me that they would give me food and drink and that no one would hurt me. Seeing how many they were and remembering the pain of the shooting, I said that they might do what they wished. The great man then went away, very pleased with himself.